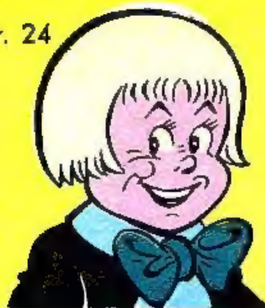
Nr. 24

13 juni 1959
VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS
van de Rebellenclub

BULTERS

NAAR DE MAAN

BOUW ZELF JE MAANRAKET

BASIS VAN DE REBELLENCLUB

AVONTUUR IN MEXICO

DE GEVEDERDE SLANG BEVATTE BELANGRIJKE PAPIEREN. IN EEN BEPAALD BOEK KONDEN ZIJ VINDEN, HOE ZIJ DE SLANG KONDEN OPENEN. DAT BOEK BEVOND ZICH IN HET STADHUIS.

TERWIJL VALERIE EN ZILVERMASKER HAASTIG ZOCHTEN NAAR HET GEHEIM VAN DE GEVEDERDE SLANG, SPRAK LOPEZ MET DE POLITIE. MAAR OOK DE POLITIE WIST NIET WAAR DE VLUCHTELINGEN WAREN.

KANSAS KID

DE HELD VAN HET WILDE WESTEN

IN DE STAD WERD DE KOSTBARE ERTSKLOMP ONDERZOCHT. KANSAS EN RICKY WACHTTEN IN SPANNING OP DE UITSLAG.

DE KRASSEN EN LIJNTJES WERDEN NOG EENS MET HET VERGROOTGLAS BESTUDEERD.

DIE STIPPELLIJN IS DE WEG DIE HOGAN VAN DE STAD AF GENOMEN HEEFT. HET IS IN DE BUURT VAN DE BUZZARD-KREEK, KIJK MAAR... DE RUWE TEKENING IS DUIDELIJK GENOEG...
BUZZARD-KLOOF
SAMEN BESTUDEERDEN ZIJ HET KAARTJE OPNIEUW. KANSAS KENDE DE BUZZARD-KREEK WEL. HIJ LAG IN EEN WOESTE, EENZAME STREEK.

NU BEGRIJP IK WAAROM MENEER HOGAN MIJ WAARSCHUWDE DAT IK DE KLOMP GOUD GOED MOEST BEKIJKEN. HIJ WAS BANG DAT IK ER ANDERS NIET OP ZOU LETTEN.

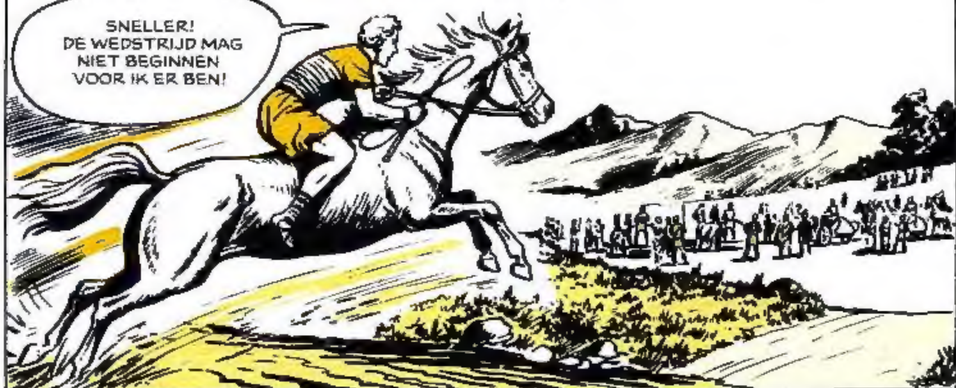

ZIJ ZAGEN NIET DAT DE KLERK IN HET KANTOOR MEELUISTERDE...

RICKY KREEG ALVAST VIJFHONDERD DOLLAR VOOR HET GOUD. WANNEER HET MEER WAARD ZOU ZIJN, ZOU HIJ DE REST LATER WEL KRIJGEN. KANSAS TEKENDE HET KAARTJE OVER.

DE KLERK HAD INTUSSEN HET KANTOOR STILLETJES VERLATEN. HIJ RENDE NAAR EEN CAFÉ AAN DE OVERKANT VAN DE STRAAT.
MENEER LARKIN! IK HEB NIEUWS VOOR U...
ZEG HET DAN MAAR GAUW!

DE WAGEN-MENNER

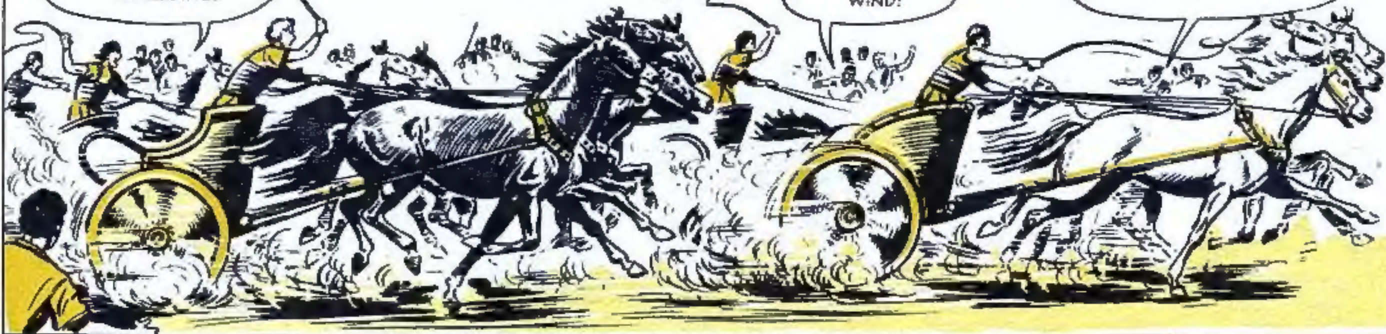

HET STARTSEIN KLONK EN DE PAARDEN STOVEN WEG MET DONDEREND HOEFGERAAS.
KIJK, DE SCHIMMELS NEMEN DE LEIDING!
ZE GAAN ZO SNEL ALS DE WIND!
DE ZWARTEN LIGGEN ACHTER!

MAAR BRABO'S GEWAAGDE EN KUNDIGE MENNEN BRACHT HEM TENSLOTTE OP DE TWEEDE PLAATS.
BRABO PASSEERT IN DE BOCHT. DE KNAAP HEEFT STALEN ZENUWEN!

NA DE EERSTE RONDE LAGEN DE WITTE HENGSTEN NOG AAN DE KOP.
DAAR GAAN ZE! DE SCHIMMELS HOUDEN HUN SNELHEID!
MAAR BRABO LOOPT OP ZE IN! GEWELDIG!

BRABO BUITTE AL ZIJN BEKWAAMHEID UIT.
DE LAATSTE RONDE. IK ZAL NU MOETEN PASSEREN, OF IK BEN VERLOREN!

BIJ EEN KREUPELBOSJE SLAAGDE BRABO ER EINDELIJK IN GELIJK TE KOMEN.
DE WITTE HENGSTEN ZIEN ER NOG FRIS UIT. ALS MIJN PAARDEN MAAR NIET MOE WORDEN...

BRABO ZETTE ZIJN PAARDEN WEER AAN.
WAAROM RAKEN DE SCHIMMELS ACHTER? IK BEGRIJP HET NIET.

BRABO HAD GEEN TIJD LANG TE DENKEN OVER HET FEIT, DAT DE WITTE HENGSTEN ACHTER RAAKTEN. NU HAD HIJ DE KANS OM TE WINNEN.
VOORUIT! ER ZIJN NOG MEER PLOEGEN IN DE BAAN EN WE MOETEN WINNEN. MIJN HELE TOEKOMST HANGT ERVAN AF!

De bloedrobijn van Taj Mahal

III

door Herm. Mathesen

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: *Het echtpaar Nigg en hun zoon Albert zijn met de journalist Louis Frison op weg naar de robijnmijnen van Birma, waarover zij willen schrijven. In het vliegtuig reist ook mee Din Mahmud Sabisthari, directeur van de mijnen. Tijdens de vliegtocht worden zij overvallen door dacoits, rovers uit de bergen.*

De monteur was, te oordelen naar zijn trillende handen, bang. Hij maakte blijkbaar voor de eerste keer een soortgelijk avontuur mee. De piloot echter had zeker al meer met het bijltje gehakt: onbeweeglijk, doodgemoedereerd, stond hij een sigaret te draaien. Terwijl hij aan het vloeitje likte, was zijn blik, evenals die van de dacoits, op Din Mahmud gericht.

Albert vroeg zich af waar de derde dacoit was gebleven. Zou die nu de stuurknuppel hanteren? Of waren er nog leden van de bemanning in de cockpit? Zonder erbij na te denken keek hij om teneinde te zien waar de boy was gebleven, maar onmiddellijk klonk de waarschuwing:

„Vóór je kijken, of. . .!"

Dat was voor hem bedoeld. Albert kéék voor zich. . . Hij voelde er niet veel voor dezelfde weg als het geitje te gaan en zijn moeder fluisterde verschrikt: „Jongen toch. . . Wees voorzichtig!"

Din Mahmud had intussen volop tijd gehad zich te herstellen. Gewend onder alle omstandigheden zijn invloed met succes te laten gelden zei hij:

„Ik zal bij de maatschappij protesteren." Tegen de piloot snauwde hij: „U had kunnen weten, dat dit zou gebeuren."

Er verscheen een brede grijns op het gezicht van de dacoit, alsof hij zeggen wilde: U zult niet veel kans meer krijgen om te protesteren.

Albert merkte op dat het toestel een zwenking maakte naar links. Ze maakten dus een bocht. De landingsplaats moest vlakbij zijn, maar hij wist absoluut niet waar ze zich bevonden.

De piloot had zich van het protest van Din Mahmud niets aangetrokken: een sloom schouderophalen was het enige antwoord geweest en meteen daarop blies hij een dikke blauwe rookwolk in de richting van de robijnenkoning. Dat zei genoeg. Meteen wist Arthur Nigg met volkomen zekerheid hoe de kerels hun spelletje speelden. De bedoeling was hoogstwaarschijnlijk Din Mahmud Sabisthari gevangen te nemen en een losprijs voor hem te eisen. Een bekende truc in deze landen. Maar wat zou er met de anderen gebeuren: de anderen, daar behoorde hijzelf ook bij, en zijn vrouw, en Albert!

Plotseling werd het deurtje van de cockpit opengerukt: er kwam een bruin gezicht te voorschijn waarop grote angst te lezen stond.

„Ik doe het niet," riep de jonge kerel uit, de tweede piloot naar het scheen, „de kist gaat kapot. Je kunt hem hier onmogelijk aan de grond zetten."

Zijn uitroep bracht een geweldige deining onder de reizigers teweeg. Het gevaar was groter dan iedereen verwacht had. De passagiers hadden zich overgeleverd geweten aan de genade of ongenade van de dacoits en de meesten hadden gevoeld, dat de rovers geen enkele reden hadden om iedereen te doden. Maar nu kregen zij een ander gevaar te doorstaan. Was het mogelijk zonder ongelukken te landen?

„We zitten midden in de bergen," zei een stem. Het was de zoon van Din Mahmud, die de opmerking maakte. Ondanks het verbod van de dacoit had hij uit het raam gekeken en de zoeklichten gezien — rijen autolampen — die stonden opgesteld om de landingsplaats aan te wijzen.

„Juist," zei de tweede piloot. „Bergen! De vlakte is te klein, ongelijk en vol rotsen."

Nu nam Din Mahmud het woord. Hij richtte zich tot zijn zoon. „Paw Min, het is beter te zwijgen." Toen vroeg hij de dacoits: „We zijn in uw macht. Wat moet ik betalen?"

De rovers grijnsden. Een van hen schudde het hoofd. „De prijs welke wij vragen, ligt hoger dan u ons geven kunt."

„Jullie kunnen een cheque van mij krijgen. Zeg maar voor hoeveel."

De bandiet barstte in een schaterlach uit. Spelenderwijs wierp hij zijn revolver in de lucht.

„Denkt u soms, Din Mahmud, dat wij kinds zijn?"

„Wat wil je dan? Ons beroven?"

Het toestel hing met de neus schuin omlaag en maakte grote bochten. De dacoits zochten met hun ruggen steun tegen de wand van de cockpit, maar verloren de reizigers geen seconde uit het oog. De revolvers bleven dreigen. De aarde kwam snel naderbij.

„Stop," schreeuwde de tweede piloot. „Het kán niet! Híér niet! We slaan te pletter op de rotsen!"

Zijn kreet was het sein tot een nieuw tumult. De boeren brulden, vrouwen krijsten. „Ik wil niet dood, ik wil niet dood," gilde een hoge stem achter uit het toestel.

De dacoit dreigde bars te zullen schieten en slaagde erin het gekrijs te onderdrukken.

„Mijn portefeuille," zei Din Mahmud, „die kun je krijgen. En ik vind alles goed. We laten de politie erbuiten."

„U kunt uw portefeuille behouden," zei de dacoit schamper. „U hebt iets bij u dat voor ons meer waarde heeft."

Werktuiglijk betastte Din Mahmud zijn borst als zocht hij naar nog een portefeuille.

„Wat bedoel je?"

De dacoit stak de arm vooruit en drukte de mond van de revolver op de borst van Din Mahmud.

„Ja, dáár," wees hij, „uw hart. . . uw leven!"

Blijkbaar verkeerde Din Mahmud in de veronderstelling, dat de dacoit op hem zou schieten. Zijn mond zakte open en zijn gezicht werd vaalbleek.

De verlichte landingsplaats kwam snel naderbij. Daar het vliegtuig rondcirkelde, leek het of de landingsplaats rondom het toestel heen draaide in plaats van andersom. Het toestel hing scheef. Het werd blijkbaar door de derde dacoit gevlogen. Niemand sprak een woord. Iedereen hield zich krampachtig vast. Ook de dacoits hadden even de macht over hun houding verloren en lieten de revolvers zakken. Meneer Frison meende van dit ogenblik gebruik te kunnen maken om naar zijn achterzak te grijpen, waar hij een klein kaliber revolver droeg. Op hetzelfde ogenblik knalde een schot. De kogel boorde zich door de ruit, vlak naast het oor van meneer Frison. Deze riep „au", ofschoon hij niet geraakt was.

„Een waarschuwing. . ." zei de dacoit en liet zijn geelwitte tanden zien. „De volgende keer schiet ik beter."

„We gaan landen," zei de eerste piloot. Hij wierp een blik naar buiten. De lichten van het vliegveldje deden zijn ogen schitteren. Het was duidelijk dat hij ook bang was. De spanning in het vliegtuig steeg met de seconde. Albert had een gevoel of zijn keel werd dichtgesnoerd.

Ergens achter in het vliegtuig zat een vrouw te snikken. Mevrouw Nigg had de hand naar Albert uitgestrekt om hem bij de arm te houden. Het was een beweging die door de dacoit geduld werd. Hij bedreigde haar niet en Albert dacht: Het zijn bandieten, ze hebben het op Din Mahmud gemunt, maar ik geloof niet dat ze ons kwaad willen doen.

Inlandse mannen bromden onverstaanbare woorden. . . Birmaans of Chinees? In ieder geval waren het vreemde klanken. Misschien spraken ze een gebed. Maar het kon ook zijn dat ze bezig waren binnensmonds de dacoits uit te schelden.

„Jullie zijn gek geworden," schreeuwde de tweede piloot. Hij was een jonge kerel en scheen over zijn zenuwen te zijn. „We slaan te pletter. . ."

Half voorovergeleund hield hij zich vast aan de stoel van Paw Min, de zoon van Din Mahmud. Hij beefde over zijn gehele lichaam en het leek wel of zijn doodsangst besmettelijk werkte en zich meedeelde aan allen die in het vliegtuig zaten. Men kon de tanden van de piloot horen klapperen. Een ogenblik richtte de neus van het vliegtuig zich omhoog en leek het erop dat de piloot de landing niet aandurfde.

„Allemaal klaar?" riep een stem uit de cockpit.

„Klaar," bevestigde een der dacoits.

„Neen, *niet* klaar!" schreeuwde de tweede piloot, maar er was niemand die naar hem luisterde en opeens scheen het

. . . Meneer Frison had zich in het hoofd gezet de redder te spelen . . .

brommen van de motoren in kracht toe te nemen.

Albert waagde het er nog eens op naar buiten te kijken. Hij keek onder de vleugel door die schuin omhoog stak. Hij zag niets dan bergen, oerwoud en duisternis. Het vliegveld kwam met grote sprongen nader. Hij zag rotsblokken, die het toestel bedreigden. Ze zagen er zo op het oog niet gevaarlijk uit. Maar de piloot zou wel beter weten dan hij, wat al of niet gevaarlijk was.

Toch, ondanks zijn angst, ondanks de spanning kon Albert helder denken. . . Niets ontging hem, juist omdat zijn zenuwen tot het uiterste gespannen waren.

Het toestel was nu in glijvlucht overgegaan. Plotseling klonk er een knal. Een blauwe vlam. Alle lichten sloegen uit. De dacoits begonnen te schreeuwen. Er was iets gebeurd. Maar wát? In ieder geval iets waar men niet op gerekend had. Het blauwe maanlicht gleed naar binnen en in dit schijnsel kon men de piloot snel in de cockpit zien schuiven. Meneer Frison greep opnieuw naar zijn achterzak. Hij had de browning in de hand.

„Wég dat ding!" beval meneer Nigg, maar Frison luisterde niet en was al bezig de riem, waarmee hij in zijn stoel vastgebonden zat, los te maken.

„Je bent gek," zei Arthur Nigg. „Het is nu geen tijd meer om te vechten. We moeten zien dat we heelhuids op de grond terechtkomen."

Maar meneer Frison had zich nu eenmaal in het hoofd gezet de redder te spelen en struikelend over koffers en tassen probeerde hij door het middenpad naar voren te komen. De dacoits waren er nu niet meer om hem te bedreigen.

Arthur Nigg begreep dat Frison op het punt stond nog groter ongelukken te maken. Een gevecht in de cockpit moest nu wel op een ramp uitlopen. Hoewel zijn vrouw hem probeerde tegen te houden, rukte hij de riemen los en haalde Frison in, voordat deze het deurtje van de cockpit bereikt had, waardoor de dacoits verdwenen waren. Het toestel hing op dat moment zó schuin, dat het nauwelijks mogelijk was zich staande te houden. Het lawaai in de cabine was ontzettend.

Boven al het rumoer en geronk uit klonk nu ook nog het lugubere gehuil van een aap, die zich al die tijd in de bagageruimte koest had gehouden.

Arthur Nigg had Frison bij de arm gegrepen, maar deze rukte zich los. „Laat mij los!" donderde de Fransman. Maar dit was dan ook het laatste dat hij voorlopig te zeggen had, daar een der dacoits uit de cockpit was teruggekeerd en zich op hem had geworpen.

DERDE HOOFDSTUK

In het oerwoud

Meneer Frison kon de schok niet weerstaan. Met de lenigheid van een aap en de snelheid van een tijger was de dacoit boven op de Fransman gesprongen. Hij sloeg de arm om zijn nek, omknelde hem met de holte van zijn elleboog en omsloot zijn lichaam met beide benen. Er werd een dolk geheven, die schitterde in het blauwe maanlicht! Maar de dacoit wilde meneer Frison niet doden. Hij kreeg er trouwens geen gelegenheid toe, want op hetzelfde ogenblik was de cabine één grote chaos. De machine had met de buik de aarde geraakt, juist op een der meest rotsachtige gedeelten van het plateau. De buik van het toestel scheurde open alsof het een sardienenblikje was. Passagiers en reisgoed, alles werd op een hoop door elkaar gesmeten. De kooi waar de aap in zat, lag ondersteboven boven op Paw Min, de zoon van Din Mahmud Sabisthari, en de aap zelf stond op zijn kop te gillen. Het geluid ging verloren in het geschreeuw van de passagiers en een luid gesis en geknetter, waar niemand nog de oorzaak van kende. De reizigers waren door de schok als het ware verdoofd. Zelfs de dacoits lagen op en door elkaar en keken verdwaasd om zich heen.

Dit alles was binnen enkele seconden gebeurd. Het toestel gleed nog even door en dan ging langzaam de staart omhoog. De mensen tuimelden op elkaar tegen de wand, die de cabine van de cockpit scheidde. Het was een kluwen van wriemelende armen en benen: de gezichten waren angstig vertrokken, want iedereen dacht, dat zijn laatste ogenblik was gekomen. Over de ruggen van enkele zetels heen hingen lichamen. Waren het doden? Of gewonden? Het geknetter nam in hevigheid toe en opeens werd het inwendige van de cabine rood verlicht: een spookachtig schijnsel. Plotseling begreep iedereen dat het toestel in brand stond.

Arthur Nigg was de eerste, die zich beheerste. Hij sloeg om zich heen en met geweld trok hij zijn vrouw uit de mensenhoop, waarin zij beklemd zat. Tegelijkertijd keek hij naar Albert, die al druk bezig was zichzelf te bevrijden uit de kisten en koffers en manden, die hem bedolven hadden. Albert had een paar schrammen op zijn gezicht en armen, maar hij schonk er nu geen aandacht aan. Hij voelde trouwens geen pijn. Al zijn aandacht was erop gericht zijn voet los te maken, die tussen een paar koffers bekneld zat. Hij had het vuur gezien. Het was heel dichtbij en hij moest zichzelf loswerken, voor het hem bereikt had.

De paniek was volkomen. De passagiers van het vliegtuig vochten nu als redeloze dieren voor hun behoud. Wie erin slaagde zich uit het mensenkluwen los te maken, probeerde zich uit de brandende romp te redden. Plotseling klonk een daverende slag en werd het landschap rondomve rlicht door een hoge, rode vuurzuil, waarbovenuit een dikke zwarte rookpluim verscheen, die kolkend omhoog steeg. Een van de benzinetanks was ontploft.

Het was merkwaardig hoe scherp Albert alles zag en hoe helder hij kon denken. Dit had hij trouwens met alle andere mensen gemeen, die zich in het uiterste gevaar bevinden. Hij zag hoe vader zijn moeder in de armen had. Haar hoofd hing er slap en krachteloos bij. Haar kleren waren gescheurd. En Albert dacht: als ze maar niet gewond is. Er sijpelde een dun straaltje bloed langs haar arm. Arthur Nigg slaagde erin zijn vrouw met bijna bovenmenselijke kracht over de stoelleuningen heen te dragen. De deur van het toestel was door de schok opengegaan, maar de opening was verstopt door vechtende en tierende mensen. Ze wilden allemaal tegelijk naar buiten en het gevolg was dat niemand erdoor kon.

Het dreigende gevaar had Arthur Nigg reuzenkracht gegeven. Terwijl hij met één arm Eliza vasthield, duwde hij met de andere een paar mensen voor de deuropening weg. De dacoits waren er al in geslaagd het toestel te verlaten; zij hadden de anderen bedreigd en daarom lukte het hun snel buiten te komen. Ook Din Mahmud was er nu uit: de dacoits hadden hem geholpen, want zij stelden er bijzonder veel prijs op hem in leven te houden. De robijnenkoning had een paar

. . . De passagiers van het vliegtuig vochten nu als redeloze dieren voor hun behoud . . .

brandwonden aan armen en benen opgelopen: hij bevond zich vlak bij de benzinetank, toen die ontplofte.

Albert was erin geslaagd zich te bevrijden. Hij zag nog juist hoe vader zijn moeder over de hoofden van de anderen heen naar buiten wierp, alsof ze een voetbal was. Vader keerde zich om en brulde: „Kom hier! Nu jij!"

Albert slaagde er echter in zichzelf te redden. Zonder iemand te ontzien sprong hij boven op de vechtende menigte en kroop over de hoofden en schouders heen, tot hij bij de deur was gekomen. Daar liet hij zich vallen en kwam tot zijn verbazing vlak bij zijn moeder terecht, die op handen en voeten door het taaie, hoge gras kroop. Hij zag, hoe zij op haar knieën overeind kwam en in wanhoop uitriep: „Albert!" Haar ogen waren vol angst, maar op hetzelfde ogenblik zag zij hem en fluisterde: „Gelukkig! En. . . vader. . .?"

. . . Het vliegtuig toonde al duidelijk zijn geraamte . . .

Albert kon haar niet geruststellen.

Hij was uit het toestel gesprongen, maar had vader niet meer gezien. Met grote ogen staarde hij in de vlammen die reeds een groot deel van het toestel verteerd hadden. Dicht bij de cockpit werden de zwart geblakerde ribben van de cabine al zichtbaar.

Eliza Nigg vouwde haar handen in doodsangst. Zij kende haar man. Zolang hij helpen kon, zou hij het toestel niet verlaten.

„Het is krankzinnig," stamelde zij met hese stem. Een duizeling beving haar en zij sloot de ogen.

Op dat ogenblik zag Albert zijn vader: hij was nog in het toestel en zag er angstaanjagend uit, want zijn gezicht werd door de vuurgloed rood beschenen

Hij wankelde naar het vliegtuig toe en schreeuwde: „Papa!" Ook hij kende zijn vader goed genoeg om te weten, wat hij doen zou. Vader had op onbarmhartige wijze de anderen weggerukt om zijn vrouw en zijn zoon te redden. Maar nu die in veiligheid waren, zou hij al het mogelijke doen om zoveel mogelijk mensen te redden.

Weer laaide er een rode vuurzuil omhoog. De gloed verlichtte heel de omtrek: het plateau, de rotsen, de bergen aan de overkant van het ravijn, de mensen. Het was een tafereel vol verschrikkingen. Sommige mensen klaagden en kermden, omdat zij gewond waren, anderen huilden, omdat zij hun bezittingen hadden verloren. Een vrouw voelde zich rampzalig, omdat zij haar zes kippen, die zij in een mand bij zich had, had verloren, en zat wild gebarend op de grond.

Het vliegtuig toonde al duidelijk zijn geraamte. Als de ribben van een reusachtig monster tekende het zich tegen de blauwe nachtlucht af. Blauwe vlammetjes klommen langs de spanten omhoog. Zij spetterden en sputterden: vonken spatten als vuurwerk uiteen in de nachtelijke hemel.

Eliza Nigg greep de hand van haar zoon en vroeg steeds opnieuw: „Waar is je vader?"

Plotseling stond mijnheer Frison voor hen. Eliza Nigg en Albert keken hem stomverwonderd aan, want tot hun verbazing was de journalist er zonder een schrammetje afgekomen. Zelfs zijn kleren hadden niet geleden. Hij stond als een vreemde verschijning te midden van de algemene verwarring. Vreemd was het ook, dat hij met een revolver in zijn hand liep. Het leek wel of de hele ramp hem niet aanging en uit niets bleek dat hij de onrust van mevrouw Nigg deelde.

Deze vroeg opgewonden:

„Waar is Arthur? Heb je Arthur niet gezien?"

Meneer Frison keek voor de vorm rond en zei dan op tamelijk onnozele toon: „Arthur? Wel nee. Daar straks was hij nog daar." Hij wees op het smeulende vliegtuig. Dan pas drong het tot hem door, dat mevrouw Nigg weleens ongerust kon zijn over het lot van haar man. En om haar te troosten zei hij: „O, Arthur?. . . Nee. . . Maar over hem behoef je je niet ongerust te maken. Die draait zich overal uit. Een handige jongen!"

Eliza Nigg had moeite haar woede te bedwingen. Ze kon het oppervlakkige gepraat van Frison niet verdragen, zeker niet op ogenblikken als deze.

„Je zult zien," zei Frison, „dat hij straks te voorschijn komt."

Eliza Nigg zuchtte. Misschien had Frison gelijk. Arthur was een waaghals, ze wist het, maar hij hield toch altijd zijn hersens bij elkaar. Hij wist hoe ver hij kon gaan.

Meneer Frison stond daar met zijn revolver in de vuist in het maanlicht, in een houding, of hij iemand zocht, die hij wilde neerschieten. De blik van mevrouw Nigg bleef op het wapen gevestigd Zij streek de verwilderde haren voor haar ogen weg en vroeg: „Waarom loop je met dat ding rond. . ." Ze herinnerde zich opeens, hoe Frison vlak voor de ramp gepoogd had met dit wapen de dacoit aan te vallen.

„Slangen," zei Frison.

W O R D T   V E R V O L G D

SPELEND

Op zekere dag riep de koning zijn lakei Pogo. „Ik ga winkelen," zei hij. Fijn! dacht Pogo, misschien krijg ik wel een ijsje. Maar toen ze liepen te winkelen, bedacht Pogo opeens: Ooo, nou heb ik vergeten een boodschappenmand mee te nemen.

Dat was niet zo erg geweest, als de koning niet zoveel gekocht had. Maar hij kocht in alle winkels wat en gaf de pakjes aan Pogo. Al gauw was hij bedolven onder een toren van pakjes en zo kon hij natuurlijk niet zien waar hij liep.

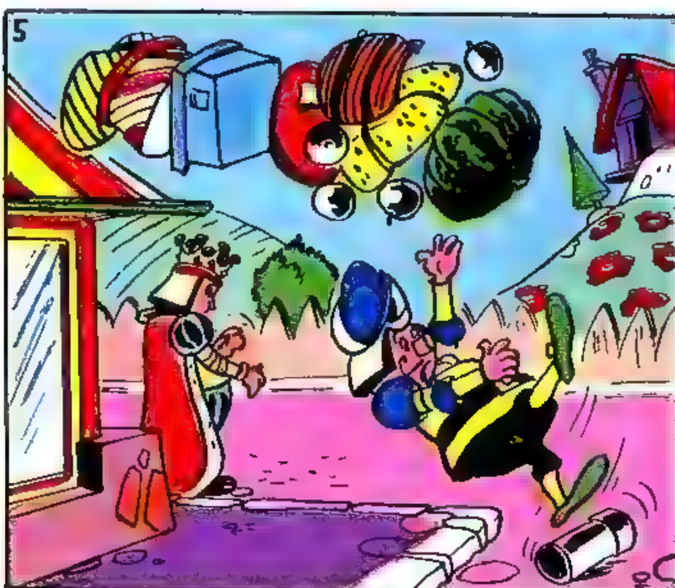
Als het maar goed afloopt, dacht Pogo met een bedrukt hart, maar het liep heel slecht af. Want even later trapte hij op de jas van de koning. De koning bleef steken en viel achterover, tegen Pogo aan met zijn toren van pakjes.

De koning keek verbaasd en ook wat boos. „Wat zijn dat voor onbeleefde streken, Pogo!" zei hij. „Help me eens opstaan." Maar Pogo had het veel te druk met het in evenwicht houden van zijn toren! Hij kon de koning niet helpen.

SPEELGOED

Hij deed een pas naar voren, deed toen weer een paar passen achteruit om de toren in evenwicht te houden. Hij leek wel een clown! Maar, o ongeluk! Hij trapte op een blikje. BOEM! Pogo gleed uit en daar viel de toren in elkaar.

Maar toen gebeurde er iets vreemds. Het enige dat op de grond viel, was een appel. „Waar zijn de andere pakjes?" vroeg de koning boos. „Boven," zei Pogo. „Waar boven?" vroeg de koning. „Ergens boven," zei Pogo, „want ze zijn nog niet gevallen."

„Onzin," zei de koning, „natuurlijk zijn ze gevallen. Alles wat in de lucht gaat, valt omlaag vroeg of laat." Net kwam Tommie de Speelgoedsoldaat voorbij op Batty. „Majesteit, als u soms uw boodschappen zoekt, ze liggen op het zonnescherm," zei hij.

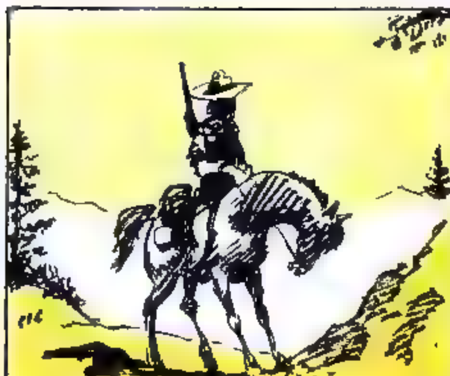
De koning was blij dat zijn pakjes terecht waren. En toen Pogo vertelde dat hij het mandje had vergeten, kocht de koning meteen het zonnescherm. „Nu kan ik nog meer boodschappen meenemen," lachte hij. „En als jullie alle drie helpen dragen, krijg je een ijsje."

Captain JOKER

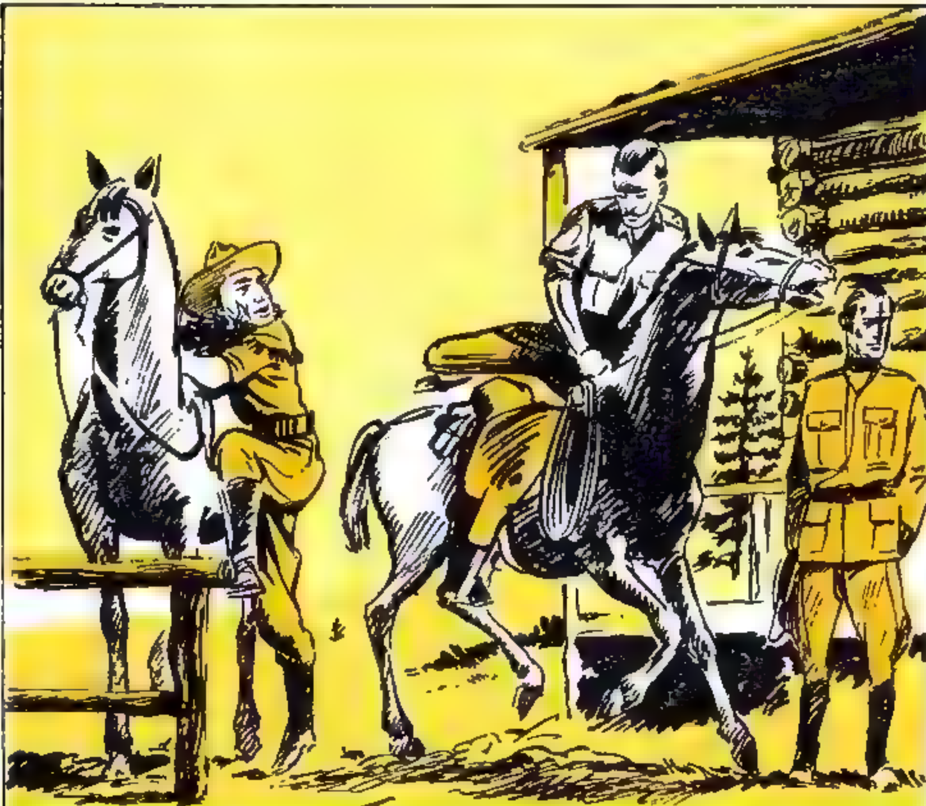

OOK JOKER KON NATUURLIJK GEEN WIJS WORDEN UIT DEZE RAADSELACHTIGE BOODSCHAP SAMEN PROBEERDEN ZIJ EEN OPLOSSING TE VINDEN, MAAR TEVERGEEFS. HET ZOU HET BESTE ZIJN OM NAAR HET VERLATEN KAMP TE GAAN.

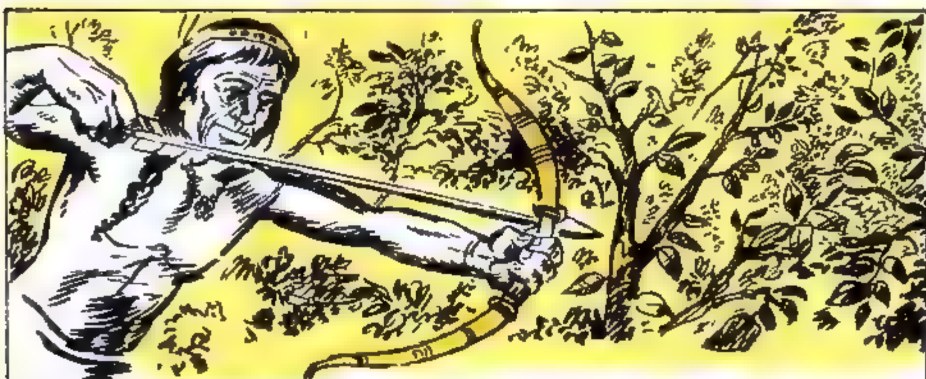
MISSCHIEN WAS ER TOCH EEN SPOOR, HOOPTE JOKER.

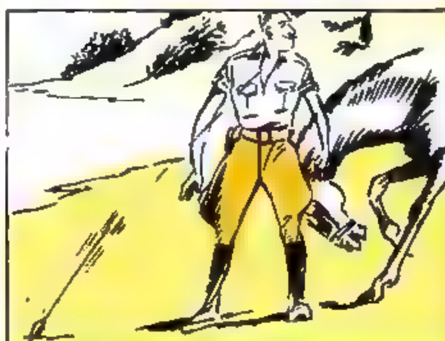
TOEN ZIJ DE VOLGENDE MORGEN DE TOTEMPAAL BEREIKT HADDEN, REDEN ZIJ IN STEEDS GROTERE KRINGEN IN HET ROND OM ELK PLEKJE GROND TE ONDERZOEKEN. ZO KWAMEN ZIJ BIJ DE NABURIGE RIVIER.

DE OUDE JAGER REED NAAR DE ANDERE OEVER OM DAAR ZIJN SPEURTOCHT VOORT TE ZETTEN. JOKER STAPTE VAN ZIJN PAARD. ZIJ WISTEN NIET DAT IN HET KREUPELHOUT IEMAND HEN BESPIEDDE

DE GEDAANTE RICHTTE ZICH HALF OP: ZONDER GELUID TE MAKEN SPANDE HIJ ZIJN BOOG, MIKTE NAUWKEURIG

EN TOT ZIJN VERBIJSTERING ZAG JOKER PLOTSELING DAT VLAK VÓÓR HEM EEN PIJL IN HET ZAND VLOOG!

1. Gebouw vrachtafdeling; 2. Gebouw civiele of huishoudelijke dienst; 3. Verkeerstoren; 4. Stationsgebouw met hal voor aankomst en vertrek van passagiers, restaurant, douane enzovoort; 5. Hangar; 6. Hangar; 7. Gebouw vliegproduktie; 8. Vliegveld met startbanen; A. Bemanning gaat van gebouw vliegproduktie, waar het vliegplan is gemaakt, naar het vliegtuig; B. Bagage van de passagiers; C. Passagiers; D. Wagentjes met voedingsmiddelen, dranken, tijdschriften, speelgoed enzovoort; E. Wagentjes met vrachtgoederen.

EEN VLIEGTUIG GAAT NIET ZO GAUW DE LUCHT IN

In alle gebouwen en op het platform van de luchthaven klinkt de stem uit de luidsprekers dat de passagiers voor Rome of Tokio of New York kunnen instappen. Wij hebben het al vaak gehoord, op Le Bourget bij Parijs, op Brussel-Nationaal bij Brussel, op Schiphol bij Amsterdam. Het grote vliegtuig staat gereed, de bemanning heeft zijn plaatsen al ingenomen, de passagiers lopen naar het vliegtuig. Zij kijken nog eens om, wuiven naar hun familie en vrienden; ze stappen in, na een poosje gaan de motoren draaien, de grote reis kan beginnen. Iedereen heeft het weleens gezien, bijna iedereen is eraan gewend geraakt. Het lijkt allemaal zo eenvoudig. Maar wat is er dan al veel gebeurd; hoeveel mensen zijn aan het werk geweest, voordat het vliegtuig kan vertrekken!

Om te beginnen wordt elk vliegtuig terdege onderzocht en nagekeken, voor dat het aan een vlucht kan beginnen. Wanneer een of ander onderdeel van een auto of een fiets niet helemaal in orde is, behoeft dat geen ernstige gevolgen te hebben; we stoppen en gaan aan het repareren. Maar met een vliegtuig in de lucht is het iets anders; alle luchtvaartmaatschappijen besteden dan ook de grootste zorg aan de veiligheid. En veilig heid wil zeggen: altijd maar controle. Hoe meer vlieguren een machine heeft gemaakt, dus hoe langer hij in de lucht is geweest, hoe nauwkeuriger het vlieg tuig wordt gecontroleerd en hoe langer het onderzoek duurt. Wanneer het vliegtuig hier of daar de reis op een luchthaven onderbreekt om passagiers te laten uitstappen of op te nemen, dan worden enkele dingen ook weer gecontroleerd.

De controle, dat onderzoek, heeft meestal plaats in een hangar. Alles is daar in orde bevonden, nu gaat het vliegtuig vertrekken naar laten we zeggen: Bagdad. Een paar uur voor het vertrek wordt het door een tractor uit de hangar gereden naar een bepaalde plek van het platform. Op Schiphol is het platform verdeeld in vijf gedeelten oftewel vijf pieren: vier voor passagiers, een voor vrachtgoederen; de man die op een pier het bevel voert, heet daarom de „pierenbaas". Zo gauw het vliegtuig op zijn pier is aangekomen, wordt het nog even gecontroleerd, want het is mogelijk dat onderweg de uiteinden van de vleugels ergens tegenaan gebotst zijn of dat een grote spijker in de banden van het landingsgestel is gekomen. Het gebeurt bijna nooit, maar het zou kúnnen gebeuren en dus: weer onderzoek.

Het is natuurlijk bekend hoeveel passagiers er meegaan, hoeveel bagage zij meenemen en hoeveel vrachtgoederen moeten worden vervoerd. Met dat alles heeft intussen de *stationsdienst* rekening gehouden bij het opgeven van de hoeveelheid benzine die meegenomen moet worden. Er gaat altijd meer benzine in de tanks dan voor de vlucht alleen naar het eindstation nodig is, dus in ons geval naar Bagdad. Want misschien moet het vliegtuig straks boven een of andere luchthaven een tijdje in de lucht blijven cirkelen, voordat het toestemming krijgt om te landen; misschien is het slecht weer op die luchthaven — zware mist bijvoorbeeld — zodat het naar een ander vliegveld moet gaan, naar een zogenaamde uitwijkhaven. Er wordt dus rekening mee gehouden dat voor dit alles extra-benzine nodig kan zijn.

Hoe meer passagiers, bagage en vrachtgoederen in het vliegtuig, hoe harder straks natuurlijk de motoren moeten werken om het vliegtuig van de grond te krijgen. Het gaat bij een vliegtuig soms om het gewicht van een paar kilo meer of minder; het voornaamste is natuurlijk de betalende vracht: dat wil zeggen, hoeveel passagiers en vracht er meegaan. De benodigde hoeveelheid benzine is door de stationsdienst nauwkeurig berekend.

De benzine weegt zelf ook trouwens aardig wat. Een Super-Constellation kan bijvoorbeeld 25.000 liter benzine meenemen, dat is een gewicht van ongeveer 18.000 kilo. En de toekomstige passagiersvliegtuigen met straalmotoren nemen 83.000 liter brandstof mee, dus voor een gewicht van ongeveer 58.000 kilogram!

De stationsdienst heeft nog meer gedaan, hij heeft namelijk aan de civiele dienst opgegeven hoeveel eten en drinken er meegenomen moeten worden. Dat is niet zo eenvoudig als het lijkt, er komt wel een beetje rekenen bij te pas. Want het vliegtuig voor Bagdad vertrekt bijvoorbeeld met veertig passagiers. Maar die gaan niet allemaal naar Bagdad; in Frankfurt maakt de machine een tussenlanding, drie passagiers stappen eruit, zes komen erbij. In Zurich stapt niemand uit, maar er zijn wel tien nieuwe passagiers. In Athene gaan er twee passagiers af, er komen er twaalf bij. Het aantal passagiers verandert dus voortdurend, de voorraad voedingsmiddelen en dranken moet daarmee natuurlijk kloppen.

De *civiele dienst* is zoveel als de huishoudelijke dienst, die belast is met de verzorging van de passagiers. Het gaat niet alleen om voedingsmiddelen en dranken; de civiele dienst zorgt ook voor dekens en kussens, handdoeken, tijdschriften, spelletjes, elektrische scheerapparaten, speelgoed voor kinderen enzovoort. Ondertussen is nog een andere afdeling aan het werk geweest en wel de afdeling *boorduitrusting*. Deze zorgt ervoor dat er zwemvesten aan boord van het vliegtuig komen, rubber bootjes (voor oceaanvluchten), touwen, gereedschap en nog het een en ander.

De *vrachtafdeling* brengt de vrachtgoederen naar het vliegtuig. Voor de bagage van de passagiers zorgt echter de *passagedienst*. De bagage geven de passagiers af, wanneer zij in de vertrekhal komen. De mensen van de passagedienst controleren daar het kaartje, het ticket, van de passagiers, geven hun een instapkaart, leiden hen naar de douane en daarna naar de wachtkamer, waar een verversing wordt aangeboden. Dan klinkt uit de luidsprekers de mededeling dat het tijd wordt om in te stappen; de passagiers gaan naar het platform en geven hun instapkaart af. Op de passagierslijst, die vooraf is klaargemaakt, wordt gecontroleerd of iedereen er is. De reizigers lopen dan naar het vliegtuig; staat het ver weg op het platform of is het slecht weer, dan worden zij in speciale bussen erheen gereden.

De bemanning is natuurlijk ook al aanwezig. Voor een grote vlucht, bijvoorbeeld naar Zuid-Amerika, bestaat de bemanning uit negen personen. Dat zijn de eerste vlieger of gezagvoerder; de tweede vlieger; de eerste en tweede werktuigkundige; de purser, de chef van de huishoudelijke dienst aan boord; de eerste en tweede stewardess, de eerste en tweede steward.

De gezagvoerder is natuurlijk op de hoogte met alle mogelijke gegevens over de vlucht. De afdeling *verkeersleiding* van de K.L.M. geeft hem het vliegplan, de route welke hij straks moet volgen, de hoogte waarop hij moet vliegen enzovoort. De verkeersleiding heeft daarbij natuurlijk rekening gehouden met het

Vervolg op bladzijde 30

DE PRINSES EN DE HOUTVESTER

DE JONGE HOUTVESTER RUDOLF SLAAGDE ERIN HET WILDE ZWIJN, DAT DE PRINSES AANGEVALLEN HAD, TE VERDRIJVEN

VERSUFT DOOR HAAR VAL HAD PRINSES ANITA WEINIG VAN HET GEBEURDE BEMERKT

OP VEILIGE AFSTAND TUSSEN DE BOMEN KEEK PRINS ERIK MET ZIJN ADJUDANT TOE.

BEDUUSD STAK DE PRINSES HAAR HUICHELACHTIGE GAST DE HAND TOE.

VERSCHILLENDE KEREN AL HAD RUDOLF DE PRINSES GERED UIT GEVAARLIJKE SITUATIES OOK NU WEER. HIJ WIST NIET, DAT PRINS ERIK ZICH ALS REDDER HAD VOORGEDAAN, IN DE HOOP ANITA'S GUNST TE WINNEN. DAT PASTE PRACHTIG IN HET PLAN OM ZICH MET DE PRINSES TE VERLOVEN, WAARBIJ PRINS ERIK SCHATRIJK ZOU WORDEN

VERSCHRIKT KEEK GRAAF ROFFSTEIN ECHTER PLOTSELING OP
IEDEREEN MOET ALLES VAN DE HELDENDAAD HOREN IN WELK GROOT GEVAAR DE PRINSES VERKEERDE, DE HELDENMOED VAN PRINS ERIK. DAAR KOMT DE HOUTVESTER AAN. IK MOET NU OPPASSEN.

DE HANDIGE ADJUDANT WIST ONMIDDELLIJK WAT HEM TE DOEN STOND.
HEBT U WEL BEDACHT, DAT HET ZWIJN KAN TERUGKOMEN? HET LIJKT ME VEILIGER ALS DE PRINSES IN HET BOSWACHTERSHUIS WACHT, DAN LAAT IK EEN RIJTUIG HALEN.
KOM MAAR GAUW MEE, ANITA.
JA, GRAAG, ERIK.

TOEN RUDOLF EVEN LATER UIT HET BOS KWAM, WACHTTE DE ADJUDANT HEM OP
U BENT TOCH DE ADJUDANT VAN DE PRINS? KUNT U ME OOK ZEGGEN OF DE PRINSES GEWOND WAS?
DE PRINSES MANKEERDE GELUKKIG NIETS, WELDRA ZAL IEDEREEN WETEN HOE ZE GERED WERD DOOR PRINS ERIK!

VOORDAT DE VERBAASDE RUDOLF KON ANTWOORDEN, GING DE ADJUDANT VOORT
DOOR PRINS ERIK, ZEI U?
HIER HEB JE EEN ZAKJE GOUDSTUKKEN. NU ZUL JE TOCH ZEKER JE MOND WEL HOUDEN, HE?

WOEDEND KEEK RUDOLF DE ADJUDANT AAN, TOEN HIJ DIENS AANBOD VERONTWAARDIGD AFWEES.
DE HOOFDZAAK IS, DAT DE PRINSES NIET GEWOND IS. WAT PRINS ERIK VERTELT IS ZIJN ZAAK, MAAR IK LAAT ME NIET OMKOPEN OM MIJN MOND TE HOUDEN

ZONDER VERDER IETS TE ZEGGEN KEERDE RUDOLF ZICH OM EN LIEP WEG, DE ADJUDANT VERWARD ACHTERLATEND
NIET ALLEEN DAPPER, TROTS OOK! WAS PRINS ERIK MAAR ZO. MAAR WE MOETEN HET VOORVAL TOCH ZIEN UIT TE BUITEN!
EERST MOET ER EEN BOODSCHAPPER NAAR HET KASTEEL OM HET VERHAAL UIT TE BAZUINEN. HET HELE LAND MOET HET WETEN. DE VERLOVING IS DAN NIET VER MEER EN DE RIJKDOM DIE ERIK EN IK DAN ZULLEN DELEN !

Het was toch de beste foto

„Ricky, je bent een geluksvogel!" zei juffrouw Jennings. „Welk meisje zou geen reisleidster willen worden op de prachtige bussen van Euro Tours?"

Ricky knikte stralend. „Ja, en ik ga de eerste de beste dag al naar Noord-Italië. Het is gewoon te mooi om waar te zijn!"

Ricky wist dat ze geboft had. De bussen van Euro Tours reden met vakantiegangers door heel Europa; het succes van de tochten hing voor een groot deel af van de reisleidsters. Ricky had met een hele groep andere meisjes een soort examen moeten afleggen en tot haar eigen verbazing was ze geslaagd.

En daar stond ze nu in haar gloednieuwe uniform voor juffrouw Jennings, de cheffin van de reisleidsters.

„Eén raad wil ik je nog geven, Ricky," zei de oudere dame. „Wat er ook gebeurt tijdens de reizen, wees altijd vriendelijk voor de passagiers. Je moet het iedereen zo veel mogelijk naar de zin maken!"

En met die raad nog in de oren stapte Ricky een paar uur later in de glanzende blauwe bus, die gereedstond voor de reis naar Noord-Italië.

De passagiers waren bijna allemaal jongelui, Ricky kon het spoedig best met ze vinden. Nog voordat de bus de grens van het zonnige Italië had bereikt, kende ze alle namen en had ze al met iedereen een praatje gemaakt.

De wielen van de bus snorden gezellig over de stoffige wegen en Ricky zat glimlachend op haar stoeltje, schuin achter de bestuurder, Bob Aston.

„Die arme Harry Denham," vertelde ze Bob. „Je weet hoe happig hij is op fotograferen, hè? Nou, toen we een poosje geleden even stopten, moest hij natuurlijk gauw een paar foto's maken van de wijngaarden. En laat ie nu tot de ontdekking komen, dat hij vergeten heeft het filmpje voor de tweede opname door te draaien! Allebei de foto's zijn dus mislukt! En hij wordt er natuurlijk flink mee geplaagd door Sid Jupp."

Bob grinnikte

„Die Harry is me ook een slimmerd," zei hij. „Maar toch mag ik hem wel. En ik vind het leuk, dat hij zo goed tegen plagen kan."

Ricky knikte. „Moet je ze bezig horen, die twee."

Harry en Sid zaten achter in de bus, maar je kon ze voorin horen praten. Harry Denham was een goedmoedige knaap, die al sinds het begin van de reis bekend stond om zijn vergeetachtigheid. Hij droeg een grote, donkere bril op zijn neus, waardoor hij een beetje het uiterlijk had van een verstrooide professor. Naast hem zat Sid Jupp, die iets ouder was dan Harry. Sid bezat een prachtige, kostbare camera en hij wilde maar niet geloven, dat Harry met zijn gewone boxje een behoorlijke foto kon maken. Hij zat hem er dan ook voortdurend mee te plagen.

„Jij zou ijskoud vergeten dat je een hoofd hebt, als het niet toevallig aan je nek vastzat," zei Sid en Harry lachte maar eens.

„Het was erg stom van me om die film niet door te draaien," gaf hij toe. „Het zal door de opwinding geweest zijn. Ik wilde zo graag een paar foto's maken van die wijngaarden."

„Je bent onverbeterlijk," antwoordde Sid. „Ik begrijp trouwens niet waarom je dat ouderwetse ding niet weggooit en een echte camera koopt!"

„Ik maak er anders heel aardige foto's mee!" protesteerde Harry.

Zo zaten ze nog steeds een beetje te kibbelen, toen Bob de bus tot stilstand bracht voor een afgelegen cafeetje.

„We onderbreken de tocht hier een kwartiertje," zei Ricky in de microfoon. „Dan kunt u even een glaasje limonade drinken of de benen strekken. Maar loop alsjeblieft niet te ver weg!"

Bijna iedereen ging het cafeetje binnen om een ijsje te eten of iets te drinken, maar Harry bleef buiten. Er zat een oude Italiaan aan de kant van de weg, aan zijn voeten speelde een klein meisje.

„Tjonge! Wat zou ik daar een leuke foto van kunnen maken!" riep Harry uit. „Juffrouw Ricky, zou u die meneer willen vragen of hij met dat kleine meisje op de foto wil?"

„Maar natuurlijk," zei Ricky en ze sprak in vloeiend Italiaans met de oude man.

„Si, si, signorina!" riep hij uit, zodra Ricky hem uitgelegd had dat Harry een plaatje van hem wilde maken. Hij ging

rechtop zitten en streek zijn indrukwekkende grijze snor glad. Het meisje kwam lachend aanhuppelen en ging bij zijn knie staan.

„Daar is inderdaad een leuke foto van te maken," zei Ricky tegen Sid, die achter haar stond.

Sid knikte.

„Daar hebt u gelijk in. Ik neem ze ook even!" Hij haalde zijn dure camera te voorschijn.

Prompt wilden bijna alle passagiers de oude man en het meisje fotograferen en er werd druk gepraat over de vraag wie de beste foto gemaakt had. Op dat ogenblik kreeg Ricky een leuke ingeving.

„Luister eens allemaal!" riep ze. „We houden onder elkaar een wedstrijd wie de beste foto maakt tijdens de reis."

„Ja! Dat is een geweldig idee!" zei Loes Diggen, een sproetig meisje dat bijna net zoveel foto's maakte als Harry, hoewel ze altijd schenen te mislukken.

„Je hebt toch geen kans tegen Harry met zijn oude boxje," zei Sid plagerig. En Harry glimlachte verlegen.

„Misschien stelt Euro Tours een prijs beschikbaar voor de beste foto," merkte de chauffeur op En Ricky beloofde, dat ze er met de vertegenwoordiger in Venetië over zou praten.

Toen wierp Bob een blik op zijn horloge.

„Hallo!" riep hij uit. „We zijn een half uur te laat. Instappen allemaal! Instappen!"

Tegen de avond reden ze over de indrukwekkende brug, die Venetië met het vasteland verbindt. Bob ging de bus naar de garage brengen en intussen loodste Ricky haar gasten naar de gereedliggende motorboot, waarmee ze naar het hotel zouden varen.

„Dit is het Grote Kanaal," legde ze uit, zodra het schip zich in beweging had gezet. „Het loopt dwars door de stad en het wordt de hele dag bevaren door een onafgebroken stroom gondels. De kanalen zijn voor Venetië wat straten zijn voor andere steden."

Ze draaiden spoedig een kleiner kanaal in en stopten voor hun hotel, waar Ricky meteen haar handen vol had om iedereen zijn kamer te wijzen. Daarna begaf ze zich naar het restaurant. Ze moest ook nagaan of alles in orde was met het eten. Bij de deur botste ze bijna tegen een korte, gezette man met zilvergrijs haar.

„Ha, die Ricky!" riep hij uit, terwijl op zijn nogal ernstige gezicht een glimlach verscheen.

„Ach! Bent u het, meneer Gulliver. Wat een verrassing!" antwoordde Ricky.

Meneer Gulliver was de directeur van Euro Tours; hij had de gewoonte om altijd op de meest onverwachte plaatsen op te duiken. „Om een oogje in het zeil te houden," zoals hij het noemde.

Ricky had meneer Gulliver pas twee- of driemaal gesproken, maar ze besloot toch met hem te praten over haar plan een fotowedstrijd te houden.

Meneer Gulliver knikte goedkeurend.

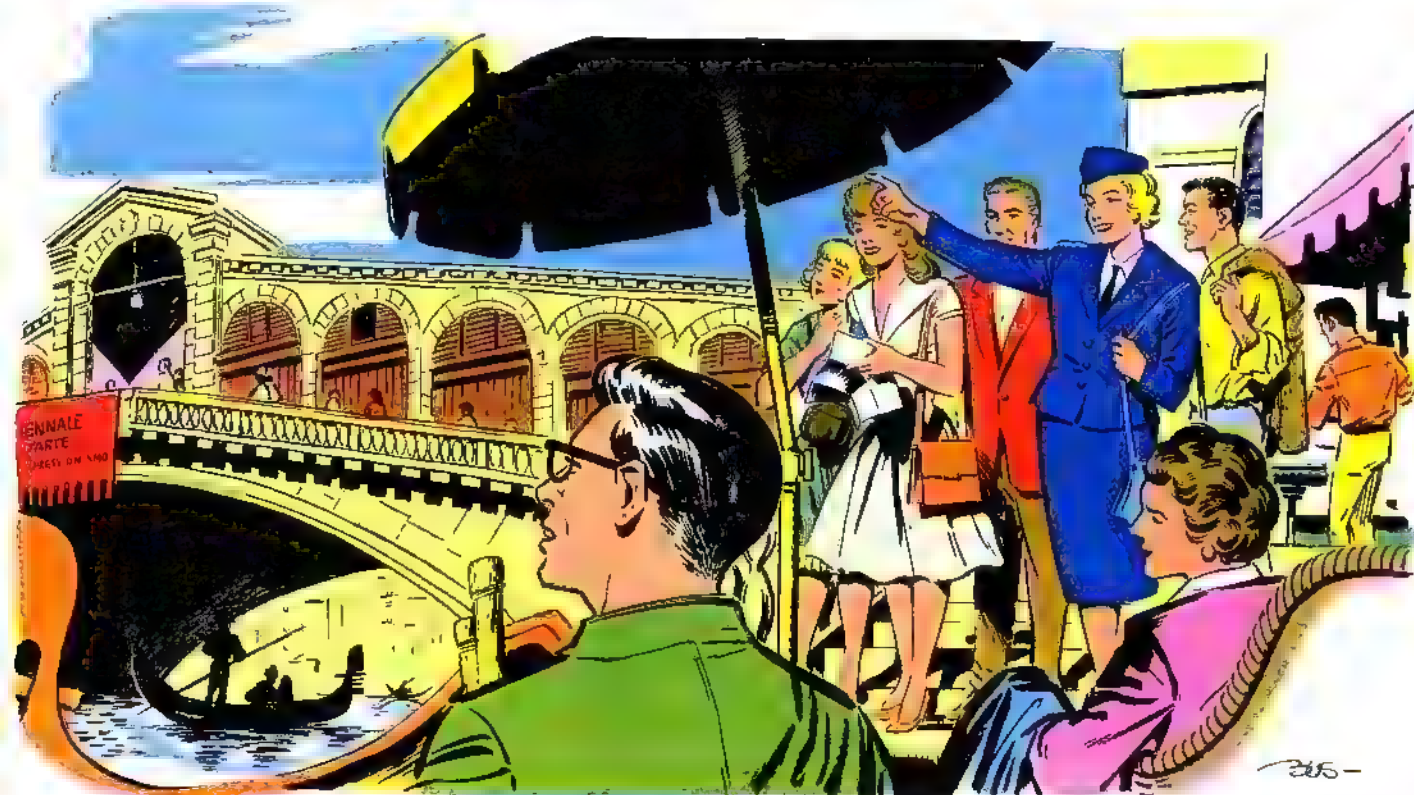
„Dat is een prima idee!" zei hij. „Een mooie reclame voor Euro Tours. Ik zal de inzendingen zelf beoordelen en de winnaar krijgt een nieuwe camera van me. Maar dan moeten de foto's aanstaande donderdag wel binnen zijn, want donderdagavond vertrek ik naar Spanje "

„Ik zal ervoor zorgen, meneer Gulliver," beloofde Ricky en ze ging terug naar haar passagiers om het grote nieuws te vertellen.

„Tjonge, wat zou ik die camera graag winnen," zei Harry peinzend. En Ricky hoopte in haar hart, dat hij de eerste prijs zou krijgen. Maar ze gaf hem niet veel kans.

De volgende dag ging Ricky met haar gezelschap een kijkje nemen in Venetië, terwijl Bob de bus eens grondig liet nakijken. Het eerst bezochten ze de beroemde kerk van San Marco. Toen ze even later weer buiten in de verblindende zon stonden, vroeg Sid Jupp aan Ricky of hij een foto van haar mocht maken tussen de honderden duiven, die op het plein rondtrippelden.

„Misschien win ik de wedstrijd wel met dat plaatje," zei hij zelfverzekerd.

De volgende dag ging Ricky met haar gezelschap een kijkje nemen in Venetië, terwijl Bob de bus eens grondig liet nakijken

Ricky poseerde voor hem en toen kwamen plotseling alle fototoestellen voor de dag. Iedereen wilde Ricky tussen de duiven fotograferen, er kwam gewoon geen eind aan. Toen ze allemaal klaar waren, verscheen Harry met een rood hoofd van het hollen ten tonele. Hij had bij een marktkoopman op het plein vlug een zakje maïs gehaald en duwde het de reisleidster in de handen.

„Juffrouw Ricky," zei hij hijgend, „mag ik een foto van u maken, terwijl u de duiven maïs voert?"

„Dat is een goed idee, Harry," antwoordde Ricky. Ze strooide wat maïskorrels op haar hand en werd onmiddellijk van alle kanten belaagd door aanfladderende duiven.

„Vergeet niet je film door te draaien," zei Ricky.

En samen renden ze het hotel uit, door een warnet van nauwe straatjes naar de Rialtobrug.

En Harry begon zenuwachtig te draaien. „Dank u. Ik had er bijna niet aan gedacht. . . Zo, hij is genomen."

„Prachtig," zei Ricky lachend. „En daar komt net een boot aan, waarmee we naar het eilandje Burano kunnen varen. Daar leren de meisjes kantklossen en dat is heel leuk om te zien."

Ricky bracht de vrolijk babbelende vakantiegangers naar de boot.

„Hebben jullie het ook zo warm?" vroeg Sid, terwijl hij aan boord stapte. „Ik plof bijna." Hij had zijn jas steeds over zijn arm gedragen en gooide hem nu op de zitplaats naast hem.

De motorboot schoof door het water in de richting van het eilandje Burano. Daar aangekomen keek iedereen zijn ogen uit naar de vingervlugge meisjes, die onder toezicht van hun leraressen de ragfijne kant maakten. De kant was ook te koop en Sid besloot meteen iets mee te nemen voor zijn moeder. Hij greep naar de zak van zijn jasje, dat hij nu weer over zijn arm droeg. Het volgende ogenblik zette hij grote ogen op en begon onmiddellijk alle andere zakken af te zoeken.

„Is er iets?" vroeg Ricky.

„Eh. . ja," zei Sid. „Mijn portefeuille is verdwenen!"

„O, maar dat is. . . Weet je het wel zeker?"

Sid doorzocht al zijn zakken voor de tweede maal en knikte. „Ik ben hem kwijt!"

Ricky vond het vreselijk.

„Misschien is hij uit je zak gegleden, toen je je jasje in de boot neergooide," zei ze. „Kom mee, dan gaan we meteen terug om te kijken."

Ze renden samen terug naar de boot en zochten alles af. Tevergeefs. De portefeuille was weg en bleef weg.

Sid haalde zijn schouders op. „Het is mijn eigen schuld," zuchtte hij. „Ik had mijn jasje nooit over mijn arm moeten dragen. De portefeuille is er natuurlijk uitgevallen toen we door Venetië liepen. Maar zo'n ramp is het nu ook weer niet. Er zat gelukkig niet zo gek veel geld in."

„Het had iedereen kunnen overkomen," troostte Ricky hem. „We zullen het in ieder geval straks aangeven bij de politie. Misschien heeft iemand hem gevonden en teruggebracht. Je kunt nooit weten."

Maar ze had niet veel hoop en de dagen verstreken zonder dat de portefeuille terugkwam.

Donderdag zou meneer Gulliver dus de foto's beoordelen, die waren ingezonden voor de wedstrijd; iedereen was vreselijk benieuwd naar de uitslag. Meneer Gulliver had met Ricky afgesproken, dat hij de foto's 's morgens zou bekijken en de uitslag om twaalf uur zou bekendmaken. Na de lunch vertrok hij uit Venetië.

„Zorg dat de foto's op tijd binnen zijn," zei Ricky even later tegen haar passagiers. „Want meneer Gulliver heeft weinig tijd."

Op dat moment kwam Harry Denham met een ontzettend zielig gezicht op haar af.

„Juffrouw Ricky," zei hij. „Ik ben een sukkel. U weet dat ik die foto van u op het San-Marcoplein met de duiven wilde insturen. . . Nu heb ik het filmpje naar een fotograaf gebracht om het te laten ontwikkelen en de man heeft me met de hand op het hart beloofd, dat de foto's vanmorgen klaar zouden zijn."

„Dan mag je ze wel heel vlug gaan halen," zei ze.

„Ja," antwoordde Harry met een kleur als vuur, „ik ben er al op uit geweest, maar nu kan ik die fotozaak nergens meer vinden. Die kleine straatjes en de kanalen lijken allemaal op elkaar."

„Weet je helemaal niet meer hoe de winkel er uit zag?" vroeg ze, omdat ze hem wilde helpen. „Denk nu eens goed na."

„Nee! Meneer Gulliver, wacht u nog héél even!" Op het allerlaatste moment schreeuwde Ricky's stem het door de gang die naar het zaaltje liep.

„Ik weet alleen, dat het vlak bij een brug was," zei hij ten slotte. „Een brug, die uitkeek op het marktpleintje."

„Dan zal het wel bij de Rialtobrug zijn," antwoordde Ricky. „En ik geloof, dat ik al weet waar die fotohandel is. Als we heel vlug zijn, kun je de foto misschien nog net op tijd inleveren. Kom mee!"

En samen renden ze het hotel uit, naar de Rialtobrug.

Intussen zaten de andere passagiers in een zaaltje van het hotel op meneer Gulliver te wachten. Hij stormde even voor twaalf uur binnen en vroeg meteen waar Ricky was.

„Ik weet het niet, meneer," moest Bob bekennen.

Meneer Gulliver fronste zijn wenkbrauwen.

„Hmm. Ik houd er anders niet van te moeten wachten."

Bob probeerde de zaak zoveel mogelijk te redden.

„Ze zal wel zo terug zijn," zei hij. „We hebben hier alle foto's die voor de wedstrijd zijn ingezonden. Misschien wilt u ze vast bekijken."

„Nou, goed dan," antwoordde meneer Gulliver knorrig. En hij begon de foto's stuk voor stuk te bekijken. De inzenders wachtten vol ongeduld op de beslissing.

Meneer Gulliver wierp een blik op de hotelklok.

„Bijna twaalf uur," zei hij. „Ik kan echt niet langer op Ricky wachten. Naar mijn mening is de beste foto. . ."

„Nee! Meneer Gulliver, wacht u nog héél even!"

Op het allerlaatste moment schreeuwde Ricky's stem het door de gang die naar het zaaltje liep. Iedereen keek verbaasd om en zag haar met Harry binnenrennen.

„Meneer Gulliver," zei ze buiten adem. „Ik geloof, dat ik hier de beste inzending voor de wedstrijd heb." Haar gezicht was rood van opwinding toen ze meneer Gulliver een foto voorhield. „Bekijkt u deze eens."

Met een verbaasd gezicht nam meneer Gulliver de foto aan.

„Deze foto heeft Harry genomen op het San-Marcoplein," legde ze hijgend uit.

„Kom nou," zei Sid Jupp glimlachend. „U wilt toch niet vertellen, dat die foto van Harry zo reusachtig geslaagd is!"

„Jawel," antwoordde Ricky, terwijl ze zich naar hem omdraaide. „Want op de achtergrond van de foto ben jij te zien, Sid. En vlak achter jou staat de man, die je portefeuille heeft gerold. Kijk maar, hij trekt net zijn hand terug!"

„Hee! Is het waar?" riep Sid uit. Hij keek over meneer Gullivers schouder naar de foto. En het was waar. Je zag duidelijk, dat een kleine man met een gemeen gezicht zijn hand uit Sids jasje trok.

„We zijn meteen met de foto naar het politiebureau gegaan," vervolgde Ricky. „Daarom waren we zo laat. Een inspecteur vertelde me, dat ze de man kennen, en ze zijn onmiddellijk vertrokken om hem te arresteren. Waarschijnlijk krijg je je portefeuille toch nog terug, Sid."

„Dat is geweldig," antwoordde Sid. „En ik ben je zeer dankbaar, Harry." Hij drukte Harry hartelijk de hand.

„Zo zie je, dat Harry's foto's lang niet zo slecht zijn," merkte Ricky glimlachend op.

Harry bloosde tot achter zijn oren en Sid grinnikte.

Iedereen begon nu op te dringen om de foto van Harry te kunnen zien, maar meneer Gulliver tikte op de tafel.

„Dames en heren," zei hij toen het stil was. „De foto van de heer Harry Denham is beslist de interessantste en de meest geslaagde van de hele inzending. En daarom heb ik besloten hem de prijs toe te kennen."

Een hartelijk applaus onderstreepte zijn woorden.

Meneer Gulliver deed een stap naar voren en overhandigde Harry een prachtige camera.

Het volgende ogenblik riep Sid: „Kom mee, allemaal. Ik trakteer op dat heerlijke ijs van die zaak achter het plein. Wie voelt er wat voor?"

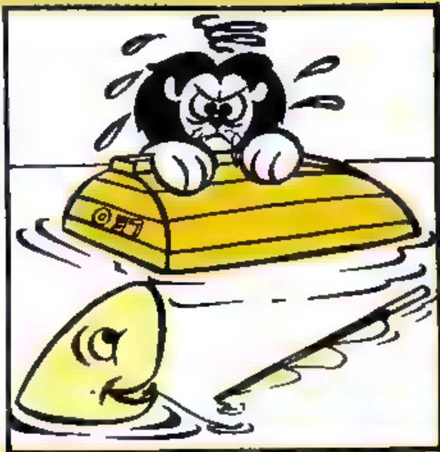
Niemand scheen er iets op tegen te hebben, want het voltallige gezelschap rende onmiddellijk luid lachend naar buiten.

LEO LEEP

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

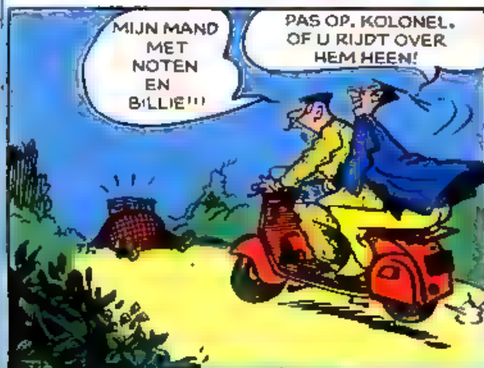

KAN IK MEERIJDEN, IK MOET NAAR HET HUIS VAN KOLONEL STERREBALK!
DAT ZAL WEL GAAN, JONG, MAAR JE MOET ACHTERIN ZITTEN

BAH! ALLEMAAL VARKENS.
SCHIET OP DAN, IK HEB WEINIG TIJD.
KNOR! KNOR!

OPZIJ, SMEERBEESTEN, EN BLIJF MET JE SNUFFERD UIT MIJN MAND
GRRR

NIETS BEZEERD? BILLIE IS VAST MET EEN ANDER MEEGEREDEN. MAAR WE ZULLEN HEM WEL KRIJGEN

IN DIE VRACHTWAGEN ZIT HIJ NIET, HIJ IS DUS NOG VERDER VOORUIT.
HEE, MOTORDUIVELS!
KNOR!

GA TOCH OPZIJ, IK KAN HAAST NIET ZITTEN
KNOR!
GRRR

BILLIE IS NERGENS TE ZIEN. GA JE MEE THEEDRINKEN BIJ MIJ?
GRAAG, OM BIJ TE KOMEN!

WAT EEN RIT! NU EERST DIE ELLENDIGE NOTEN ZIEN TE VERKOPEN
KNOR!

KOLONEL, ER IS EEN JONGEN DIE NOTEN WIL VERKOPEN.
LAAT MAAR BINNENKOMEN, IK HEB MIJN MAND VERLOREN EN MOET NU TOCH NOTEN KOPEN.

DAG, KOLONEL, WILT U VAN MIJ HEERLIJKE, VOEDZAME NOTEN ... HELP, MENEER KWEL!
BILLIE!!!

DE MAND IS LEEG!
DE VARKENS HEBBEN HET GEDAAN ... IK ... EH ..

VREEMDE SPORT DOEN ZE DAAR OP DIE SCHOOL, VIND IK
KNOR!

De douane wijst de weg

maar dat is gevaarlijk voor smokkelaars

Nou, nou," zei Ben Chalk, „zoveel douane hebben we nog nooit aan boord gehad."

„Ik wil niet beweren, dat er nooit iets gesmokkeld wordt op de *Cumberland*, maar ze overdrijven het nu toch wel een beetje," zei Jona Tecker. „Er loopt ook politie bij."

Hij wenkte een van de douanemannen, die zijn hand naar hem opstak.

„Zeg, luister eens, Bob," zei hij, „wat is er eigenlijk aan de hand? Denken jullie soms dat we er met het goud van de schatkist vandoor gaan?"

„Nou, erg ver ben je er niet vandaan," antwoordde de douaneman. Hij wilde doorlopen, maar Jona hield zijn arm vast.

„Doe niet zo kinderachtig, Bob," zei hij. „Je kunt ons toch wel vertellen wat er aan de hand is."

„Nou," zei Bob Patterson, „we hebben een tip gekregen dat die kapitein van jullie van plan was om goud te smokkelen. En niet zo'n beetje ook. Het ging om een bedrag dat jij en ik waarschijnlijk nooit bij elkaar zullen zien."

„Zo," zei Jona Tecker, „daar moet best iets aan te verdienen zijn. Vertel eens, hebben jullie wat gevonden?"

Patterson schudde van nee. „Nog geen gram. Misschien is de kapitein op het laatste moment teruggekrabbeld. Nou, gelijk heeft ie. Op de een of andere manier vlieg je toch tegen de lamp met zulke grapjes."

Hij liep door en voegde zich bij zijn collega's, die al bezig waren de *Cumberland* te verlaten.

„Ken jij die knaap?" vroeg Ben Chalk, de scheepsjongen van de *Cumberland*.

„Jawel," zei Jona, „dat is een buurman van me. Een heel geschikte kerel, die Patterson. Hoe vind je kapitein Roscoe anders? Ik had het nooit achter hem gezocht."

„Misschien is het wel helemaal niet waar," meende Ben. „Die knapen van de douane zijn ook niet van gisteren. Ze hadden de boel heus wel gevonden, als het aan boord was geweest."

Om kwart voor drie voer de *Cumberland* de haven van Boston uit en precies een week later meerde hij aan kade drie in Le Havre.

Nog voordat het schip vast lag, was de douane al aan boord, maar ditmaal waren het er driemaal zoveel als gewoonlijk.

Jona Tecker wenkte Ben Chalk, die op het achterdek bezig was.

„Heb je het in de gaten?" zei hij. „Ze hebben zeker een seintje gehad."

Chalk grinnikte. „Het zal me benieuwen," zei hij

Maar ook nu had de douane geen succes. Het enige dat ze in beslag namen, was de revolver van de hofmeester, die geen vergunning had voor dat wapen. Maar goud vonden ze niet.

Zodra ze weer van boord waren, gingen de luiken van de *Cumberland* open en breedgeschouderde bootwerkers begonnen de lading aan land te brengen.

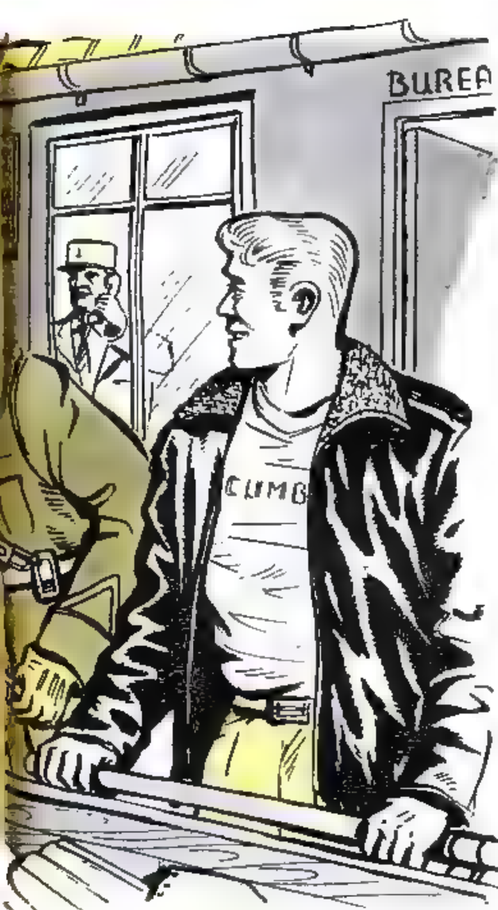
De volgende dag werd de *Cumberland* naar kade twee gesleept. Die ochtend hadden Jona Tecker en Ben Chalk vrijaf gehad en toen ze weer aan boord kwamen, zagen ze dat een ploeg arbeiders druk bezig was met reparaties.

Toen Jona Tecker de loopplank op kwam, stond hij tegenover de kapitein.

„Zo, Tecker," zei kapitein Roscoe, „goed dat je er bent. Ik heb een karweitje voor je."

„Tot uw dienst, kapitein," zei Jona Tecker. „Wat moet er gebeuren?"

Roscoe gaf hem een velletje papier. „Kijk," zei hij, „hier moet je zijn. Paul Clavert, Rue de la Harpe nummer 14. Ik krijg een hele hoop geld van die

man en dat moet jij voor me ophalen."

Jona Tecker knikte. „Hoeveel moet ik ontvangen, kapitein?"

„Vijfenzestigduizend dollar," antwoordde kapitein Roscoe

Jona Tecker floot. „Vijfenzestigduizend?"

„Ja," bevestigde Roscoe. „En denk erom dat je regelrecht terugkomt, Tecker Morgen krijg je een halve dag extra-verlof, maar dan maak je nu geen omweggetjes, begrepen?"

„Akkoord, kapitein," zei Jona. Hij wilde omkeren, maar kapitein Roscoe hield hem terug. „Zie je die handkar daar?"

Hij wees op een kar, die op de kade stond. Er lag wat oud ijzer op; met een grote kraan werd er een oude ijzeren plaat uit de boeg van de *Cumberland* op gelegd.

„Die kar moet je meenemen," zei Roscoe. „Clavert is handelaar in oud ijzer, zie je, en ik heb hem beloofd dat ik om hem zou denken, als ik ijzer had. Maar denk eraan, Tecker, als ie het geld niet geeft, neem jij het ijzer weer mee."

„Begrepen, kapitein," zei Jona. „Eh. . . kapitein, vindt u het goed dat Chalk meegaat? Het lijkt me nogal een vrachtje."

„Je gaat je gang maar," zei kapitein Roscoe. „Als je maar zorgt dat je direct terugkomt."

Jona gaf Ben een por. „Kom op, maat. We kunnen een halve dag vrij verdienen."

Ze pakten de kruk van de handkar en duwden hun vrachtje naar de uitgang van het haventerrein.

„Weet jij eigenlijk waar de Rue de la Harpe is?" vroeg Jona.

„Ik niet," zei Ben, „maar dat zien we wel."

Toen ze bij het hek van het haventerrein kwamen, kwam de portier uit zijn loge. „Waar gaat dat heen, mannen?"

„We moeten naar de Rue de la Harpe," zei Jona. „Dit is oud ijzer van de *Cumberland*."

De portier wierp een blik op het vrachtje. „All right. Ga je gang maar."

„Een ogenblik," zei Jona. „Kunt u me soms zeggen waar ik de Rue de la Harpe kan vinden?"

De man dacht na. „Nou, precies weet ik het ook niet. Het is hier een heel eind vandaan, maar. . . Wacht, ik zal het Chatel even vragen. Die weet het vast wel. Chatel!"

Een man in douaneuniform kwam het kantoortje uit. „Wat scheelt eraan?"

De portier wees op de matrozen. „Die twee moeten naar de Rue de la Harpe. Weet jij waar die ergens is?"

„De Rue de la Harpe?" herhaalde de douaneman. „Nou, dan heb je nog een knap stuk voor de boeg. Wacht, ik zal het even voor je uittekenen, dan kan het nooit missen."

Hij voelde in zijn zakken naar een potlood, maar toen hij dat niet vond, haalde hij een mes te voorschijn.

„Hier gaat het ook mee," zei hij. „Nou, let op." Hij zette de punt van het mes op de ijzeren plaat, die uit de boeg van de *Cumberland* was gekomen.

„Kijk," zei hij, „hier sta je. Nou ga je linksaf, de Avenue Laroche op." Het mes kraste door de verf, die in kleine schilfers wegspatte.

„Zo," zei de douanier, „en nu ga je. . ." Hij zweeg en keek met grote ogen naar de streep, die de Avenue Laroche moest verbeelden. Waar hij de verf had weggekrast, was een heldergele lijn verschenen, die een zachte glans verspreidde.

De douaneman keek Jona Tecker aan. „Je zei toch dat het ijzer was?" vroeg hij.

„Jawel," zei Jona. „Wat moet het anders wezen?"

De man van de douane zette het mes op de plaat en maakte een paar diepe krassen. Toen stak hij zijn hand in zijn achterzak en haalde een revolver te voorschijn.

„Die kant op, jullie," zei hij.

De mond van Jona Tecker ging langzaam open. „Mag ik ook weten waarom?" vroeg hij verbluft.

„Omdat het nog altijd verboden is goud te smokkelen," antwoordde de ambtenaar. „Je had het handig bekeken, maatje. Jammer dat je er toch in moest vliegen."

Ben Chalk keek naar Jona Tecker en Jona keek naar Ben.

„Alle mensen!" zei hij, „nou snap ik het! Heeft de kapitein ons even een fijn karweitje laten opknappen!"

Ben Chalk grinnikte. „Wat een wonder dat de lui van de douane niks vonden," zei hij. „Maar onderhand zijn wij. . ."

„En óf," beaamde Jona somber. „Als het een beetje wil, draaien we de gevangenis in."

Gelukkig voor Jona Tecker werd zijn vrees niet bewaarheid. Toen kapitein Roscoe gearresteerd werd, legde hij direct uit, dat de beide matrozen niets met de zaak te maken hadden; tot zijn blijdschap stond Jona Tecker dan ook diezelfde dag weer op het dek van de *Cumberland*.

Toen het schip de dag daarop de haven uitvoer, hing hij samen met Ben Chalk over de reling.

„Vijfenzestigduizend dollar," zei hij peinzend. „Dat is een hoop geld, Ben."

„Mm," zei Ben, „vooral om kwijt te raken. Die stomme kapitein! Waar zou ie zitten op het ogenblik?"

„Daar ergens," zei Jona, „op het politiebureau."

„En waar is dat?" wilde Ben weten.

Jona Tecker glimlachte. „Misschien wel in de Rue de la Harpe," zei hij.

Toen het schip de dag daarop de haven uitvoer.

De VROLŸKE FAMILIE

WIJ GAAN BOODSCHAPPEN DOEN. PASSEN JULLIE OP HET HUIS?
NATUURLIJK, MOEDER.

ER WORDT VEEL IN GEBROKEN TEGENWOORDIG. WAT ZOU JIJ DOEN ALS ER EEN VREEMDE MAN KWAM?
IK WEET PRECIES WAT IK ZOU DOEN NET ALS INSPECTEUR...

RING!
ER WORDT GEBELD
DAT HOOR IK!

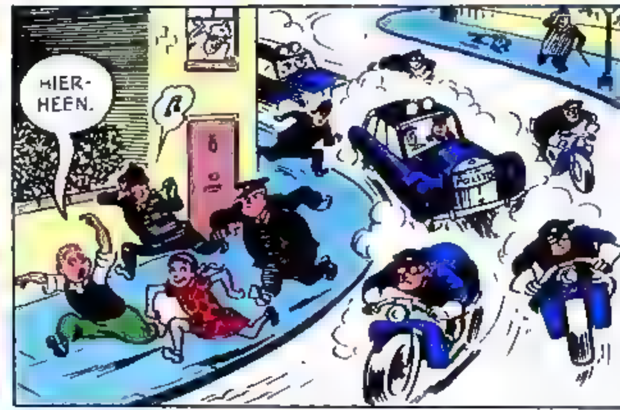

AVONTUUR IN DE NATUUR

Een verrassing voor de specht

Iedereen kon horen dat de specht bezig was met het inrichten van een huis. In de windstille, vroege ochtend was zijn haastig gehamer ver te horen. Hij deed dan ook geweldig zijn best, want hij wilde zo vlug mogelijk veilig onder dak zijn. Hij had er een hekel aan zo open en bloot te zitten. Daarstraks was hij al hevig geschrokken van een grote roofvogel die onhoorbaar tussen de stammen was komen aanwieken. Gelukkig was het de trage buizerd geweest, en niet de rappe sperwer of de woeste havik. Dan had het er slecht voor hem uit gezien. De specht werkte dat de spaanders eraf vlogen. Zijn staart steunde tegen de schors, terwijl zijn sterke snavel erop los sloeg. Elke ochtend was hij zo meer dan een uur onafgebroken aan de slag. Na vier dagen was hij zo ver, dat alleen zijn staartpunt nog te zien was. Nog een dag later, en de specht was helemaal verdwenen in het gat dat hij uitgehakt had. Daarbinnen beitelde hij echter lustig voort om een diepe en ruime nestkom te maken. Elke drie minuten pakte hij de spaanders in zijn snavel en wierp die met een krachtig gebaar uit de opening. Voldaan keek hij dan even buiten rond. Zat hij hier even veilig! Geen havik die hem iets maken kon. Maar de specht juichte te vroeg. Want de herrie die hij maakte, had de aandacht getrokken van een hermelijn, die onder de berk op zijn hurken zat en aandachtig luisterde. Wat zou er in die boom te halen zijn? Een nest jonge ratten? Of misschien kon hij wel een malse mees buitmaken... Kwiek en lenig klauterde de hermelijn tegen de ruwe stam omhoog. De specht was zo druk bezig, dat hij het krassen van de scherpe nagels pas hoorde, toen het vlakbij was. Dat is een eekhoorn, meende hij. Op het moment dat hij bij wijze van groet zijn bonte kop naar buiten wilde steken, stak de hermelijn zijn roofzuchtige snuit in het gat. De specht kekkerde verrast. Nu zat hij in het nauw! Maar ook voor de hermelijn was het een onplezierige ontdekking. Die glanzende, beenharde snavel daarbinnen liet niet na indruk te maken. Dat was geen buit die zich zo maar pakken liet. De indringer dreigde met schitterende tanden, en de specht hakte naar hem in paniek. Toch zou de hermelijn het gewonnen hebben, als de specht zich niet bliksemsnel naar buiten had geworsteld en bijtijds uit zijn belegerde vesting had weten te ontsnappen met achterlating van een geblokte slagpen, waarop de hermelijn verwoed kauwde voor hij teleurgesteld de aftocht blies.

KOP-EN-STAARTPUZZEL

1 SLANG
2 IVOOR
3 EVERT
4 VREDE
5 STAAR

Als je van deze woorden de kop (dus de eerste letter) afneemt en er een staart aanzet (van één letter), dan moet je woorden krijgen volgens onderstaande omschrijvingen. De gevonden staartletters vormen dan de naam van een bekend wintergerecht.

1 Voorzetsel
2 Vis
3 Op grote afstand
4 Eigenaar van schepen
5 Gebak

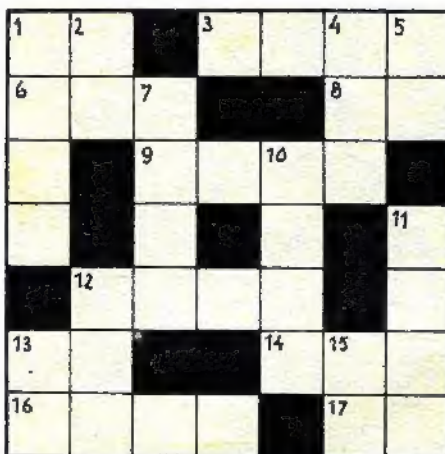
KRUISWOORDPUZZEL

Horizontaal:

1 Zevende muzieknoot
3 Heel zwaar metaal
6 Glanzende verf
8 Persoonlijk voornaamwoord
9 Zoetigheid
12 Kleur op de wang
13 Reeds
14 Getemd
16 Graansoort die voornamelijk in tropische gebieden groeit
17 Lidwoord

Verticaal:

1 Doodlopend steegje
2 Gebalk van een ezel
4 Grootmoeder
5 Lichaamsdeel
7 Geluid van een ontploffing
10 Doet men in het beslag om het te doen rijzen
11 Hoofdstad van Italië
12 Opgewekt, vrolijk
13 Slede
15 Afkorting van Adriaan

DUBBELWOORDEN

Je weet wel, dat er in onze taal heel wat woorden zijn met twee betekenissen. Deze keer vind je eens een rijtje werkwoorden met een dubbele betekenis. De eerste staat er al bij, maar de tweede moet je zelf vinden.

1 VERWEREN betekent verdedigen, maar ook. . .
2 KLOPPEN betekent slaan of tikken, maar ook. . .
3 VERTELLEN betekent verhalen, maar ook. . .
4 STEMMEN betekent op toon brengen, maar ook. . .
5 SCHIJNEN betekent licht verspreiden, maar ook. . .
6 STOPPEN betekent dichtmaken, maar ook. . .

VERVOLG VAN BLADZIJDE 17

weerbericht, dat van de meteorologische of weerkundige dienst is gekomen. Voor het opmaken van het vliegplan krijgt de verkeersleiding met zoveel bijzonderheden en gegevens te maken, dat het een zeer ingewikkelde geschiedenis wordt. Er moeten uitgebreide berekeningen worden gemaakt, waarvoor men zelfs elektrische rekenmachines gebruikt. Indien al dat rekenen door mensen moet gebeuren, zou het veel te veel tijd kosten.

De verkeersleiding van de Rijksluchtvaartdienst, die in de verkeerstoren zit, geeft aan de piloot op, op welke hoogte hij dadelijk na vertrek moet vliegen. Het is tegenwoordig boven een grote luchthaven namelijk erg druk; de verkeersleiding weet hoeveel vliegtuigen willen landen en hoeveel er willen starten, en daarom stelt de verkeersleiding vast of een vliegtuig kan vertrekken of dat een vlieger nog even moet wachten, en welke hoogte hij moet houden. Elke piloot krijgt dus in de lucht als het ware een straat, welke hij moet gebruiken. In de vliegwereld heet dat een corridor.

De gezagvoerder heeft nog een ander belangrijk papier, de zogenaamde checklijst. Daarop staan alle onderdelen en instrumenten, die voor het vertrek moeten worden gecontroleerd. De tweede piloot leest alle punten stuk voor stuk op, terwijl de gezagvoerder en eventueel de werktuigkundige controleren of alles in orde is.

Het ogenblik van vertrek komt nader en nader. Weer een andere afdeling, de *startdienst*, heeft een zogenaamde startwagen naar het vliegtuig laten komen. Voor het controleren van verschillende instrumenten in het vliegtuig is namelijk elektrische stroom nodig. Deze stroom wordt geleverd door de startwagen; elk vliegtuig heeft wel sterke batterijen voor de nodige elektrische stroom aan boord, maar het is natuurlijk beter om die alleen tijdens de vlucht te gebruiken. Zolang het vliegtuig nog op de begane grond is, wordt de stroom van de startwagen gebruikt. Bij het vliegtuig staan nu de pierenbaas, de startmeester en enkele mensen van de technische dienst. De pierenbaas heeft een mobilofoon bij zich, een draagbare telefooninstallatie dus, waarmee hij met verschillende afdelingen op de luchthaven verbinding kan krijgen. Hij heeft de afdeling passage gewaarschuwd, dat de passagiers kunnen instappen. Bij het vliegtuig is nu ook een klein wagentje met een grote stalen fles gekomen; dat is een brandblusapparaat. Voor alle zekerheid is dat steeds bij de start van een vliegtuig aanwezig.

Alles is nu gereed, de gezagvoerder geeft een teken aan de startmeester dat hij klaar is; de motoren worden gestart, de veiligheidspennen en de blokken worden verwijderd van de wielen van het landingsgestel; de gezagvoerder krijgt van de verkeersleiding op de verkeerstoren toestemming om naar de startbaan te taxiën. Daar wacht het vliegtuig; nog even de laatste controle op motoren en instrumenten, de verkeerstoren geeft toestemming om te vertrekken, het vliegtuig rijdt over de startbaan, steeds harder, steeds sneller. De wielen komen los van de grond, het vliegtuig is in de lucht. De vlucht is eindelijk begonnen.

LASSIE VAN DE BEUKENHOEVE

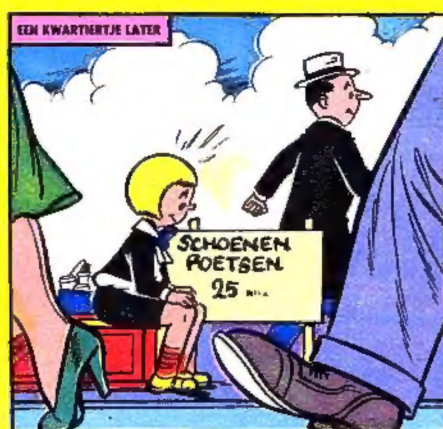

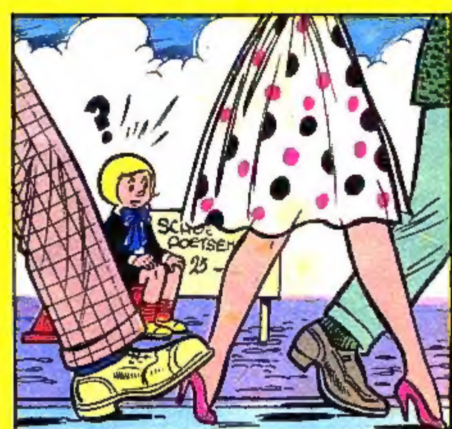

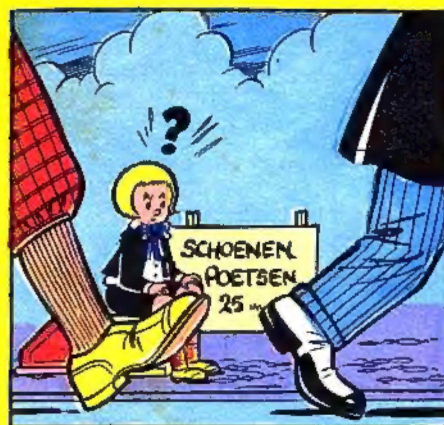

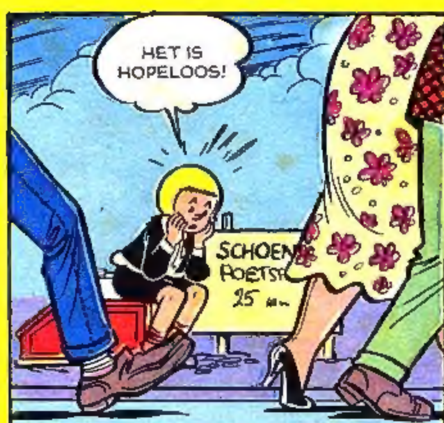

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.